

Naamgevers van dezen jongen waren praenobilis D^{nus} Stephanus Adrianus Comitum de Welderen en Domina Quirina Joanna Pauw, «vulgo gebore van Hijningen». Wat oorzaak mag zijn geweest dat zoo aanzienlijke doopge-
tuigen bij dezen zoon en bij de, reeds uit het request bekende dochter, Quirina Johanna, zijn opgetreden, vermeldt het Trouw- en Doopregister der Steigerkerk natuurlijk niet en aan gissingen willen wij ons niet wagen.

Ik mag het er voor houden, dat ik de geschiedenis van Hendrik Holtus, voor zoover die eenigszins met het pamflet: «Aan het Volk van Nederland» in verband staat, volledig heb verhaald.

Hoe ging het echter met de overige drie? Moeten wij ons met den heer Loosjes «vergenoegen met de wetenschap dat Koos Horrel, (Jakobus Bronkhorst) en consorten zuidwaarts zijn gevlucht, zonder te weten waar wij hen zoeken moeten; te Ostende, te Antwerpen of in Frankrijk?» (1) Volstrekt niet. Omtrent twee van de drie kan ik meer dan ééne bijzonderheid mededeelen.

Hadden Bronkhorst, de Leeuw en de Koning in Mei 1782 reeds een request om abolitie aan de Staten ingezonden, hierop was afwijzend beschikt. In Juli 1783 was het lot Jan de Leeuw, — die kennelijk liever alles doorstaan wilde, dan langer balling te zijn — gunstiger. Na in October 1782 om abolitie te hebben gerequestreerd, waarop gunstig antwoord gekomen was, stond den 9 Juli 1782 de Procureur Justus van der Mey bij Schepenen binnen om uit naam van Jan de Leeuw mede te deelen, dat hij ingevolge het appointement op zijn request van 8 October 1782 geneigd was ex carcere zijn verdediging te doen en op 15 Juli bericht de cipier «dat de Leeuw zich in hegtenis heeft begeven». Uit de ver-

(1) Loosjes, a. w. pag. 39.